

sidenta ve Slezsku z 15. července 1927, čís. II-514/4, čís. 25 z. z. slezského, vydané na základě § 59 slezského honebního zákona z 13. ledna 1903, čís. 42 z. z., jímž byla krysa pižmová zařazena mezi nelovná škodná zvířata, uvedená v § 57, odst. 1 slezského honebního zákona, jež je dovoleno každému kdykoli chytiti, zabít a tím si přivlastniti. Právo usmrcovati a okupovati zvěř vypočtenou v § 57, odst. 1 honebního slezského zákona a nařízení jej doplňujících je omezeno ve prospěch oprávněného z honitby předpisem § 58, odst. 3 slezského honebního zákona, podle něhož je kromě případu nutné obrany nebo ohrožení bezpečnosti osob a majetku nebo případu úředně nařízené honičky škodné zvěře potřebí písemného svolení držitele honitby tomu, kdo chce škodnou zvěř lovití střílnou zbraní nebo jiným způsobem loveckým. Podle uvedených zákonných ustanovení jakož i se zřetelem k ustanovení § 3 zákona čís. 84/1872 ř. z. je strážný personál oprávněn zakročiti nejen, když neznámé osoby přistihne při páchání trestného činu, nýbrž též i tehdy, když je přistihne — třeba i na pozemku cizím nebo na blízkou věcí svěřených dohledu — za okolností budících zjevné podezření, že na oněch věcech trestný čin spáchali nebo jej spáchati zamýšlejí. Proto nelze tvrditi, že úkon, který hajný M. a N. vykonali proti obžalovaným, kteří doznali, že jdou lovit ondatry a byli k tomu opatření sítí a železnou tyčí, nenáležel vůbec do úřední jejich působnosti; naopak z ustanovení těch plyne, že jmenovaní hajní byli formálně oprávněni u výkonu své služby na ochranu honitby proti obžalovaným zakročiti a zejména zjistiti, zda obžalovaní mají, jak předstírali, k lovení ondatr svolení držitele honitby, a když se jím nevykázali, odejmouti jim síť, pokud se týče zjistiti jejich totožnost. Nalézací soud proto nepochybil, když hajným M. a N. a jejich úkonu přiznal ochranu §§ 68 a 81 tr. z.

Neobstojí ani další námitka stížnosti, že nalézací soud nepřihlédl ke skutečnosti plynoucí z obhajoby obžalovaných a z výpovědi svědků M. a N., že obžalovaní šli po veřejné cestě vedoucí souběžně s potokem, kteroužto námitkou stížnost zřejmě míní tvrditi, že se zákrok hajných proti obžalovaným nestal v obvodě svěřeném dohledu jmenovaných hajných. Než zmíněná okolnost je pro posouzení věci nerozhodná, neboť polní nebo i jinaká veřejná cesta nebo potok protínající revír, jímž se nepřerušuje souvislost pozemků tvořících honební revír (§ 5, odst. 2 slezského honebního zákona), spadají s hlediska oprávnění a výkonu honitby pod ochranu strážného personálu pro myslivost (viz i rozh. čís. 1621 Sb. n. s.).

Čís. 5824.

Není-li zlomyslné poškození cizího majetku uvnitř rodiny kvalifikováno jako zločin, je přestupkem podle § 525 tr. zák.; přestupek ten se stíhá žalobou soukromou.

(Rozh. ze dne 12. února 1937, Zm II 19/37.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací z podnětu zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu, jímž byl obžalovaný uznán vinným zločinem těžkého poškození na těle podle § 153 tr. z., pře-

stupkem lehkého poškození na těle podle § 411 tr. z. a přestupkem zlomyslného poškození cizího majetku podle § 468 tr. z., zrušil podle § 290 tr. ř. uvedený rozsudek ve výroku, jímž byl obžalovaný uznán vinným přestupkem zlomyslného poškození cizího majetku podle § 468 tr. z., a zprostil obžalovaného podle § 259, čís. 1 tr. ř. obžaloby, že rozbil hrnce svých rodičů zlomyslně poškodil cizí majetek, při čemž vzešlá škoda nepřesahovala 2.000 Kč, a že se tím dopustil přestupku zlomyslného poškození cizího majetku podle § 468 tr. z.

Z d ů v o d ů:

Přezkoumávaje z podnětu této zmateční stížnosti spisy, přesvědčil se nejvyšší soud jako soud zrušovací, že bylo na újmu obžalovaného neoprávně použito trestního zákona.

Nalézací soud totiž zjistil, že obžalovaný rozbil svým rodičům, s nimiž žil ve společné domácnosti, úmyslně jeden hrnec v ceně 15 Kč. Že rozbil více hrnců, jak mu klade za vinu obžaloba, nevzal nalézací soud za prokázáno.

Neprávem shledal nalézací soud v tomto jednání obžalovaného skutkovou podstatu přestupku podle § 468 tr. z.

Z rozsudkových zjištění vysvítá, že se souzený skutek stal uvnitř rodiny a že jím byly dotčeny jen zájmy členů rodiny a nikoli též zájmy osob cizích mimo rodinný kruh. Případ vyšel z rodiny na veřejnost jen tím, že se otec obžalovaného jakožto hlava rodiny domáhal zákroku státního zastupitelství a tím i trestního soudu. Ježto pak ustanovení § 525 tr. z. jako hrubší nemravnosti mezi příbuznými uvádí krádeže a zpronevěry jen příkladmo a k nim náleží též zlomyslné poškození cizího majetku, pokud není kvalifikováno jako zločin (viz rozh. čís. 3269 Sb. n. s., čís. 1072 a 2011 víd. sb., Altmann, I., str. 1026, 1030), spadá čin, jímž obžalovaný poškodil hrnec rodičů uvnitř rodiny, pod skutkovou podstatu přestupku § 525 tr. z.; přestupek ten se stíhá, pokud čin žádostí oprávněné osoby vychází z rodiny a tím z oboru kázně domácí na veřejnost, výlučně žalobou soukromou (rozh. čís. 3269 Sb. n. s., čís. 1072, 4096 víd. sb., Altmann, I., str. 1033).

Byl-li však souzený čin stíhán žalobou veřejnou na místě soukromé žaloby rodičů, již zejména nelze spatřovati v žádosti otcově na státní zastupitelství (§ 46, odst. 1 tr. ř.), je rozsudek stížen hmotněprávním zmatkem podle čís. 9 c) § 281 tr. ř., k němuž bylo podle ustanovení § 290 tr. ř. přihlédnouti z povinnosti úřední, jako kdyby byl obžalovaným býval uplatňován.

Čís. 5825.

Do trestu štátneho väzenia treba podľa § 4, odst. 2 zák. čís. 123/1931 Sb. z. a n. započítat' vždy celú väzbu, nehľadiac na to, či bola zavinená alebo nie.

(Rozh. zo dňa 13. februára 1937, Zm III 581/36.)